

№ 78 ф.р

РУССКА
ФИЛХАРМОНИЯ

РУСЕНСКА ФИЛХАРМОНИЯ

ПЕТИ АБОНАМЕНТЕН КОНЦЕРТ
(ВТОРИ ЦИКЪЛ)

ДИРИГЕНТ
ВЕРНЕР ШЬОНИГЕР
ГДР

СОЛИСТ
МАРГИ БЕЛЕВА

СЕЗОН 1963-1964

Регионална библиотека
"Любен Каравелов"- Русе

120000890756

ДОМ НА КУЛТУРАТА
ПЕГЪК, 24 АПРИЛ, 20 ЧАСА

491185

ПРОГРАМА

МОЦАРТ	Увертюра „Вълшебната флейта“
БРУХ	Концерт за цигулка и оркестър
Allegro moderato
Adagio
Allegro energico
БРАМС	Симфония № 2
Allegro non troppo
Adagio
Allegretto grazioso
Allegro con spirito

МОЦАРТ

Увертюра „Вълшебната флейта“

Чудният гений на Моцарт се е изявил във всички отрасли на музиката, като във всеки от тях е създал безсмъртни творения. Голяма е неговата историческа мисия в областта на операта — като създател на немския зингшпил и опера. В своето оперно творчество Моцарт си служи с външните форми на тогавашната италианска опера, но в неговите опери хвърля отражение чисто немския дух. От простичката къса песен до художествено развигата ария — навсякъде у Моцартовите опери тече потока на свежата мелодичност, изпълнена с необикновена красота. Певческият рококо-стил празнува при Моцартовите опери своето най-голямо тържество, като и оркестърът не се ограничава само в съпроводна роля, но има и важен дял в цялостното музикално построение. Многоликостта на средствата за музикално изказване достига своя връх у Моцарт при „Вълшебната флейта“, дето народното и комичното, сериозното и шеговитото се преплитат с мистичното и чудноватото и се сплитат в едно, стройно и чудно художествено цяло.

БРУХ

Концерт за цигулка

Макс Брух (1838--1920) е един от много плодовитите немски композитори, късен романтик, който застъпва в своето творчество линията очертана от Менделсон и Шуман. На 14-годишна възраст написва своята първа симфония, която била изпълнена с голям успех в Кьолн. От 1891 г. Брух се установява окончателно в Берлин като професор по теория и композиция в Консерваторията. От Кембриджкия университет получава титлата доктор по музиката, от университета в Бреслау — доктор по философия, а е бил и член на Парижката академия на изкуствата.

Едно от най-популярните произведения на Брух е концертът му за цигулка № 1 в сол миньор. Концертът е написан когато Брух е бил на 28 години и е посветен на големия виолин-виртуоз Йоаким. В концерта великолепно са съчетани находчива простота в тематичния материал с благородна цигулкова виртуозност.

Първата част, по указание на автора, наречена въведение се отличава с разсодични, декламационни и драматични акценти. Тази част е кратка, сбита и чрез един преходен епизод (както в Менделсоновия концерт) направо се слива с втората част. Втората част представлява един истински романс с вълнуваща мелодичност.

Третата част е най-завършена и осигурява пълния успех на концерта.

БРАМС

Симфония № 2

Ноханес Брамс е влизал в историята на музиката като гениален симфоник. Той е признат първомайстор на симфоничната музика не само между всички композитори — романтици, но изобщо като един от най-глемите майстори в тази област — нерядко сравняван с Бетовен.

Четири симфонии на Брамс представляват едва ли не основното богатство на цялото му голямо творчество. В тях като във фокус са събрани всички характерни черти на неговия стил и светоглед. Макар и само четири, симфоните му представляват един свят, подобен на този, отразен в симфоните на Бетовен, един кръг от образи и идеи, който е безкрайно богат; тук Брамс е съумял по своему да отрази духовните стремежи на своето време, възмущенията и поривите на съвременниците си.

На крайно драматичната и напрегната Първа симфония се противопоставя Втората със спокойния си пасторален характер. Това е истинска „Пролетна симфония“, според сполучливата характеристика на Брамсовия приятел Дайтерс. Написана е почти едновременно с Първата; Брамс е завършил партитурата ѝ на брега на езерото Вьортерзее през лятото на 1877 г. За първи път е била изпълнена през есента на същата година от Виенската филхармония под ръководството на големия диригент Ханс Рихтер.

Първата част напомня по движението си бавен валс. Характерът ѝ е идиличен и пасторален. Изградена е върху две главни теми — първата мечтателна и спокойна (валдохрни, след това дървени духови инструменти), а втората — меланхолична и нежна напомняща лендерите на Шуберт. Първата част завършва спокойно и омилетворено след една светла и поетична кода. Втората част е строго Адажио, възвишено и замислено. Характерът му е дори урсов. Това е отличителен образец на Брамсовата философска лирика и не отстъпва по съдържателност на бавните части на симфоните на Брукнер. Тук има няколко интересни от композиционно гледище моменти: диалог между фагот и виолончели (в началото) и фугато в обой, валдохрна и флейта.

Третата част е бавно Брамсово скерцо с подкупваща грация и финес. Отново тук излизат най-ве характерният хумор на Брамс и неговата тънка находчивост. Както скерцото, така и триото му са писани върху една тема — вариационно изменена. Началото на частта е изящно, детски наивно, с елегичен оттенък. Финалът е пълен с енергия, жизнерадост и неудържимо веселие, напомнящ за светъл народен празник.

